

Pastisseria RAGA Major, 105 - Tel. 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST VICENT FERNANDEZ Carrer Calvari, 57 · ULLDECONA	Video - Foto MILLAN EUROCRHOM · Laboratorio Fotográfico Distribuidor Videos JVC Avda. Ramón Salomón, 19 - Tel. 72 03 63
Mútua General de Seguros AGENCIA LABERNIA Assessorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges Major, 108 - Tel. 72 00 81 · ULLDECONA	Auto - Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 720717 ULLDECONA (Tarragona)	<i>Rodrigo Ferré</i> Ràdio C/. Sant Antoni, 38 - Tel. 72 01 08 ULLDECONA
FUSTERIA Fco. LAVEGA Carrer Sant Lluc, 29 - Tel. 720223 ULLDECONA	<i>Can Felicit</i> MARQUINA - IL GIARDINO - PIEROTTO - NINIS C/. Major, 60 - Tel. 72 08 38 ULLDECONA	Oficina Técnica LO Y SA Carrer Major, 111 - Tel. 720048 ULLDECONA
TUBERIES P. V. C. Materials de Construcció i Decoració FRANCESC AGASA Carrer del Mar, 15 - Telèfon 72 02 16 ULLDECONA	JMS ELECTRONICA Joan Miquel Subirats Castell / Carrer Major, 153 - Tel. 72 06 38 - ULLDECONA	Espumosos SANS BEBIDAS Y REFRESCOS Entenza, 30 - Tel. 72 03 40 - ULLDECONA
LLIBRERIA PASALAMAR Sant Antoni, 13 - ULLDECONA	Rellotgeria ITARTE ULLDECONA	Carnisseria BEL - QUEROL C/. Major, 160 - Tel. 72 04 64 ULLDECONA
Construcciones TOSTAO ULLDECONA	Motos - Ciclos VIDAL Motos - Bicicletas - Motocultores MOVICAM y Motosierras TRONK Clavé, 37 - Tel. 72 05 23 - ULLDECONA	Ferreteria GRAU Llistes de Noces - Electrodomèstics SUPER - SER Pintures TITAN-LUX. Distribuidor Oficial BOSCH Major, 104 - Tel. 72 01 89 - ULLDECONA
Muebles ARNAU San Lucas, 12 - Mayor, 82 Tel. 977 / 720358 ULLDECONA	CAFETERIA I RESTAURANT <i>Vend Blanc</i> SALA D'ART Sant Jaume, 44 - Telèfon (977) 72 01 41 - 43550 ULLDECONA	Joieria Tot d'or Major, 67 - Tel. 72 07 33 - ULLDECONA

C. C. R.

JULIOL - AGOST 1987

NÚM. 31

L'esperada Reina

LA NOSTRA GENT

MAITE FERRÉ i VIDAL, la nostra Pubilla Reina de les Festes 1987

La història d'aquest regnat per set dies, va començar quan a Maite li vam preguntar si voldria ser la nostra pubilla per les Festes Majors. Ella, en principi i de sobte, va dir que no, que es trobava massa jove per una cosa així, però després s'ho va rumiar i va dir que sí, que acceptava; i a mesura que passaven els dies i en mancaven menys per l'elecció, li feia més il·lusió poder representar a l'Entitat de la que fa molts anys que n'és socia i de la que diu que fa moltes activitats.

Maite, moments després de ser escollida Reina de les Festes d'enguany

Va arribar el dia 18 de juliol. Per la nit s'havia d'elegir la reina de les festes. Sobre les onze de la nit començava a ploure. Vaja, tants de dies que hi ha i ploure avui!. La pluja no parava i finalment se suspend el ball. Maite amb el seu vestit nou, pentinada i maquillada es va sentir decebuda i ens comenta. **"-en vista del que va passar, crec que al poble li fa falta un local cobert per als espectacles"-**.

Al dia següent, diumenge, per fi ja va deixar de ploure. Des de les vuit de la tarda fins ben entrada la nit es va fer l'acte que tothom esperava i sobretot les pubilles, amb nerviosisme volien saber la decisió del públic assistent. I ho vam saber: MAITE FERRÉ i VIDAL, pubilla del CENTRE CULTURAL i RECREATIU, REINA DE LES FESTES MAJORS, 1987!!!.

"-Nervis, només tenia nervis; tant la primera vegada que vam pujar a l'escenari, com la segona quan es va fer el nomenament. Vaig trigar una mica a pujar perquè no m'ho acabava de creure"-. I és clar, tots els ulls estaran posats en ella fins que passin les festes; serà una mica el punt d'atenció de tot el poble, **"-crec que serà una experiència molt positiva, ja que amb tants pocs dies que han passat em saluda més gent pel carrer i crec que farà més amistats, sobretot entre les altres noies que són pubilles, encara que algunes no ens havíem parlat mai. Ningú no té "rencor" i totes tenim ganes de treballar i de que tot vagi bé"-**.

SINCERITAT I AMISTAT, ELS SEUS VALORS PRIMORDIALS

Maite, amb 16 anys, ha fet 3er. de BUP. És una persona que quan li preguntem quins són els valors més importants de la gent del seu entorn ens diu, **"-la sinceritat sobretot i després l'amistat. He anat descobrint que cadascú només mira per a ell mateix i pel seu benestar, sense preocuparse dels altres, i això és una cosa ben trista"-**.

En el futur li agradaria molt estudiar tècniques d'imatge i so, **"-encara que alguna vegada ajudo al meu pare, en fotografia estic verda; em falta aprendre molt. També voldria tenir alguna professió relacionada amb els idiomes, relacions públiques o alguna cosa així, per això, com més en sàpiga millor"-**. Però de moment tot depend dels estudis que ara està fent, **"-no s'acaba mai d'estudiar i d'aprendre coses"-**.

LA NOSTRA GENT

UNA NOIA PREOCUPADA PEL FUTUR

Com a tota la joventut li preocupa el futur, **"-el veig molt negre i embolicat, però cal tenir esperança de que tot anirà bé, crec que si no s'ha fet més per arreglar-ho és perquè no s'ha pogut"-**.

Li agrada molt escoltar música i se li dona molt bé fer pastissos i postres. Des de petita la seva afeció sempre ha estat fer treballs manuals (collarets, pintar, fer dibuixos als miralls, treballar amb l'argila...).

Quan li preguntem si la joventut participa igual a les festes populars que a les activitats culturals, ella creu **"-que és una llàstima que no hi participéssim en les coses culturals tant com ho fem en les festes majors. Encara que els actes culturals que s'organitzen estan ben enfocats, es podrien millorar, fent-se més populars. De vegades no s'esforça prou la gent en participar i tenen tendència a ser tancats, sobretot els nois; les noies som més obertes. Penso que la gent jove en certs aspectes està manipulada per la gent gran i que la societat és masculista, encara que cada vegada, menys"-**.

Li comentem, seguint parlant de la joventut, si creu que aquestes coses de les pubilles

L'acte fou popular amb assistència de gent de totes les edats

i el vestit llarg, etc. estan una mica desfasades per als més joves que passen de moltes coses. Maite ens diu **"-que això no ha passat de moda i que a la joventut li agrada. És més sincera la joventut que la gent gran. El que embruta a una persona és el tracte amb els demés i no té res a veure la moda amb la forma de ser. És la moda i se la segueix sense demostrar res"-**.

"M'AGRADA EL POBLE COM ÉS"

La nostra Reina té moltes ganes de que arribin les festes d'enguany. Té molta il·lusió i estarà més integrada en elles perquè haurà d'assistir a molts actes, **"-encara no se'ns ha informat, de moment només preparem la carrossa"-**. Però un dels que espera com totes les pubilles és el dia de la proclamació **"-m'hauré d'assajar el ball del vals que em serà més difícil que el "xim-xim", perquè quan era menuda el ballava. Una de les coses que més m'agrada de les festes és el ball de mantons i la desfilada de carrosses"-**.

I com d'alguna manera serà la Reina de tot el poble, vegem que en pensa del poble en general, que creu que li manca i que li sobra?. Ens respon: **"-M'agrada molt el poble, tant en les coses bones com en les "ruïnes". Trobo que a la gent jove els agrada el seu poble, la terra on viuen i si se'n han d'anar els disgusta.**

La nostra Pubilla va demostrar la seva satisfacció per aquest regnat de set dies

LA NOSTRA GENT

En quant a la gent, en general, crec que li manca que sigui una mica més oberta i que hagi més unió entre tots. És fonamental poder estudiar aquí fins a COU perquè tens més avantatges, sobre tot econòmics. També seria interessant que la gent no hagués de sortir del poble per treballar. A mí el poble com és de gran m'agrada. A la capital la gent no està tan unida i tot són presses i ningú et coneix; s'hi pot anar un dia a distraure't, però més, no!"

Ja coneixem una mica més a la nostra Reina. Creiem que és una persona que representarà molt bé la nostra Entitat i tota la joventut del poble. Només ens resta afegir les seves darreres paraules: "-M'agradaria agrair-vos a tots els de l'Entitat i dir-vos que em sento molt contenta de que m'haguéssiu escollit com a pubilla. El fet de representar al C.C.R. fa que em senti molt orgullosa i vull desitjar-vos a tots unes molt BONES FESTES!!!"

Activitats del C.C.R. a les Festes Majors

DISSABTE, DIA 5 A les 10 del matí: "XVI CONCURS DE DIBUIX RAPID"
PER LA TARDA: Inauguració de les EXPOSICIONS:

- EL MONTSIA
- TREBALLS DE DIBUIX RAPID

Hi col.labora el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i Comissió de Cultura de l'Ajuntament d'Uldecona

DILLUNS i DIJOUS, DIES 7 i 10

A les 10,30 del matí: JOCS POPULARS INFANTILS conjuntament amb el Club Sant Lluç

DISSABTE, DIA 12

A les 13 h.: LLIURAMENT DE PREMIS DEL XVI CONCURS DE DIBUIX RAPID
a la Casa de Cultura

PER LA TARDA: Participem també en la DESFILADA DE CARROSSES

El C.C.R. us desitja a tots, BONES FESTES!!

XVI CONCURS DE DIBUIX RÀPID

BASES

1. El Centre Cultural i Recreatiu convoca el XVI Concurs de Dibuix Ràpid, amb motiu de les Festes Majors i amb la col.laboració de l'Excm. Ajuntament i la Caixa d'Estalvis Provincial de Tarragona. Podrà participar-hi tothom que ho desitgi. Els concursants seran classificats segons les seves edats en les següents categories:

- A) Fins als 5 anys
- B) De 6 i 7 anys
- C) De 8, 9 i 10 anys
- D) D'11, 12 i 13 anys
- E) De 14 anys endavant

2. Les inscripcions es faran a les oficines de la Caixa d'Estalvis Provincial de Tarragona i el plaç per a inscriure's quedarà clos el dia 4 de setembre.

3. El dia de fer-se els treballs serà el dissabte 5 de setembre, a les 10 del matí, hora en que els participants hauran de concentrar-se a la Plaça de l'Església i des d'allí es traslladaran al lloc escollit per a realitzar els treballs.

4. Tots els concursants dibuixaran dos temes. El primer serà un model obligat i comú a tots els participants, i el segon serà imaginatiu i s'anunciarà oportunament. Els dibuixos realitzats seran exposats a la Casa de Cultura i podran ser visitats pel públic durant les Festes Majors.

5. Es nomenarà un jurat qualificador que atorgarà de manera general dos premis per cada categoria i tema, concedint-se també els accèssits que el jurat cregui convenients. S'establirà una classificació social entre els socis del Centre Cultural que quedin millor classificats en cada Categoria.

6. El lliurament de premis tindrà lloc el dissabte 12 de setembre, a les 13 hores, a la Casa de Cultura.

 Banco Mercantil de Tarragona

SANT LLUÇ, 35
TELÈFON 72 01 28

43550 ULLDECONA
[TARRAGONA]

Una Festa amb molta gresca

Com cada any, el dissabte dia 13 de juny, el Centre Cultural i Recreatiu, va oferir a tot el poble i en particular als seus socis un Festival Infantil.

Aquest va constar de dues parts. La primera va anar a càrrec dels nostres xiquets, amb la col.laboració d'uns nois i noies dels "Rossinyols del Montsià" com a instrumentistes, als quals agraim la seua participació.

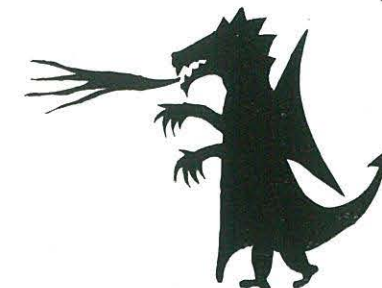
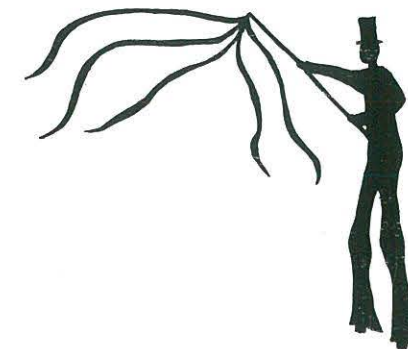
La segona part va anar a càrrec del grup d'animació "PA SUCAT".

Les actuacions van seguir aquest ordre: En primer lloc, els més menuts de tots, donant una nota de color, (ja que cada fila anava vestida d'un color diferent) va seguir unes evolucions amb la banda sonora de la pel.lícula "Blancaneus", formant a l'acabar l'Arc de Sant Martí. Després va actuar molt bé un grup de guitarres. Seguidament un altre grup amb molt de ritme va ballar la "YENKA". Va seguir un grup d'acordions amb un bon repertori i van finalitzar els més grans ballant amb molta finura la "Dansa dels Cascavells".

Acabada la primera part es va presentar al teatre el grup "PA SUCAT" i tots junts vam anar al Poliesportiu, on es va ballar, es va cantar..., passant una bona estona.

En resum totes les actuacions tant dins com fora del teatre van fer la delícia del públic, passant una tarda molt divertida.

Volem donar les gràcies a tots els qui han col.laborat en aquest Festival, i especialment les donem a Candi i a Dolors pel seu ajut.

23 de juny del 1987

La Flama del Canigó, símbol de la catalanitat, va ser la protagonista de la nit de Sant Joan a Uldecona.

Fidel a la tradició el Centre Cultural i Recreatiu va repartir davant la foguera, coca i moscatell a tothom. Moments abans els membres del Moto-Club Uldecona portaren la Flama al Poliesportiu després de recórrer els principals carrers del poble i començava així la gresca que amb tant d'interès havia preparat la Comissió de Festes, la Banda Local de Música.

Una de les festes més populars de Catalunya havia repetit la cita anual, la nit més curta de l'any agafava forma...

L'altra manera de fer fotografies
Foto i Vídeo

*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRAFISME
ULLDECONA
MAJOR, 60
Tel. 72 0057

 PRODUCTES QUÍMICS
Distribuidor de Shell Agricultura
PERE VIDAL I TABUENA
ULLDECONA

Col.laboracions:

Altres temps de vacances

Era aquella, una casa de pagès amb tot el sentit de la paraula. A més de l'hort on s'hi cultivaven tota classe de verdures, eren molts els arbres fruiters que hi havien: maçanera, perera, prunera, "ciruelo", cirerer, presseguer, "palosanto" i fins i tot un plataner que per causa del clima no va fer mai bons plàtans i una parra de vinya que com els pardals es menjaven tots els raïms, no vam saber mai si eren dolços. Una gran figuera feia ombra a tota la casa, a la mota de la sénia on hi havia també un gran safareig i al fogó on s'hi feia la paella i es bullien amb una caldera moltes botelles de xampany plenes de tomaca per conservar fins a l'hivern. Feia unes figues molt dolces i com no donàvem abast a menjar-ne en queien a terra i es posava una catifa de figues, havent d'anar en compte de no xafar-les i caure. Jo sempre quan arribava, el primer que feia era agafar una "granera" i "agranar-ho" tot.

Des de les branques més reforçades d'aquesta figuera hi penjàvem dues cordes que lligàvem a un cabàs i ens servia de gronxador. A l'impuls que s'agafava arribàvem prop de la caseta de Grey, un gos llop de color gris (al cap de molts d'anys he sabut perquè li deien aquest nom) i es posava a lladrar i a voler-nos mossegar fent aquesta diversió encara més emocionant. Alguna vegada es va deslligar la corda i vam caure a terra, pegant una bona culada. Al sentir al gos, els "titots" també cantaven i començava la revolució del galliner on hi havia tota classe d'aviram: gallines blanques, pintades, "inglesetes" i un pollastre amb una cresta molt roja que dominava la situació; per entrar dins havies d'agafar una "granera" i protegirte sinó se't tirava a sobre.

Una de les coses més boniques era veure com la "pata" i els "patets" nedaven per les regadores de l'hort. No sé si s'escapaven del galliner perquè les portes les tancaven amb un suro de panís, o perquè els feiem sortir nosaltres per contemplar l'espectacle. Com era l'estiu i feia calor ens refrescàvem caminant descalços per l'aigua, no fent cas dels grans que ens deien que l'aigua estava massa gelada.

Quan es feia l'hora de berenar, anàvem al ponedor de les gallines i agafàvem ous perquè ens fessin una truiteta a la francesca. A mí sempre em tocava la més cuita i aquell gustet amarg no m'agradava gens; algun dia menjàvem pa amb tomaca i pernil o pa, vi i sucre.

Hi havia una quadra plena de vaques i bous que la presidia una imatge de Sant Antoni Abad, sempre que mirava aquesta imatge, que estava plena de teranyines i cagades de mosca, pensava en netejar-la però al prestatge no hi arribava. En total de vaques en deurien haver 25, totes estaven batejades: Taronja, Sinforossa, Estrella, Dorotea i altres noms que no me'n recordo. Quan criaven ens deixaven treure els "videllets" a fora i xalaven molt. També ens agradava veure com les munyien però no s'hi podia estar gaire estona dins la quadra, et ploraven els ulls.

A més dels matxos i cavalls, teniem una "burrera" molt menudeta i molt "guapeta" que ens deixava que li pugéssim al llom i donar voltes per l'era. Tenia un carret i ens portava fins al poble encara que no hi era molt lluny, deuria haver un quilòmetre.

Quan batíem a l'era el blat i l'ordi, ens agradava molt fer revoltes pel munt de la palla i jugàvem amb els gats que hi havien de tots els colors i mides, però les rates i ratolins no s'acabaven mai.

Hi havien també conills, ovelles, tocinos i la truja amb la lletigada. Volant pel cel sempre es veia ple de coloms que quan es feia tard tornaven al colomar que era un campanari blanc amb rajoles de colors i que d'un tros lluny es podia veure.

Perquè no hi faltés res, havia també "vasos" de mel. Per cert, una vegada quan estava jugant amb la meua amigueta em va picar una abella enmig de les selles i encara que ella va tirar una escopinyada a terra i m'hi va posar el fang perquè no se m'inflés, se'm va posar una cara que ni jo em coneixia i vaig estar tres dies pensant que em quedaria així tota la vida.

Al jardí teniem xiringuilla, peonies, clavells, roses, "paperines" i "Pedros de noche", unes floretes que quan es fa de nit es tanquen. Quan era la festa del Carme en colliem moltes i les portàvem per adornar l'altar de la Capella del Convent de les "Hermanes Carmelites".

Algún cop, hi va haver-hi masovers. Recordo que jo els hi escrivia les cartes; sempre eren per a la seva tia, i li contestaven sobre el que ella els hi preguntava i sempre em feien posar una frase que mai he oblidat: "Tia, de lo que me disse...".

No trobeu que viure en aquella casa era un "Placer"? Per això se la deuria anomenar així.

MAPFRE

Grup Assegurador

MAPFRE MUTUALITAT ASSEGUANÇA
MAPFRE VIDA, S.A.
MAPFRE INDUSTRIAL
MAPFRE ACCIDENTS TREBALL

Delegat a Ulldescon: PERE SANS i ARASA
Sant Antoni, 28 - Telèfon 72 03 37

Col.laboracions:

Convivència

Cinteta: Xica, que t'ha paregut?

Maria: Preciós, ha estat una idea fenomenal. Dóna gust fer una passejada pel camp i veure com tot ha despertat. La vida, després d'una època d'interiorització, es prepara i surt de nou. Tot es remou, tot es commociona, pren color, noves formes...

C.- I nosaltres què?

M.- Nosaltres no quedem fora d'aquest cicle, no, també encara que no es manifesti tant, prenem part. El cos, o millor dit, la sang es desperta i per això és temps d'alegries, grans depressions...

C.- Doncs sí que anem bé. En lloc de ser l'estació més maca, ara resulta que...

M.- Dona, no és que estiguem més malalts, al contrari, encara que es manifesti l'enfermetat, el que fas és treure-la fora. I això és positiu, ja que d'aquesta manera depures el cos.

C.- Doncs el que podem fer es ajudar al cos, però, com?

M.- Alguns diuen que no val la pena fer-hi res, altres persones proposen fer dietes depuratives per tal d'ajudar al cos a

depurar. Així és que cadascú s'ho monta de la seua manera.

C.- I què es pot fer?

M.- Tú, que penses que es podria fer?

C.- Ah! doncs mira, jo crec que torna a ésser època de bon temps, i com el sol no calfa molt encara, és un bon període per passejar, prendre el sol, llegir al camp, agafar flors i fer rams...

M.- I si ets un poc amanós i seques aquestes flors en mig de papers de periòdics i "algo" de pes al damunt, al cap d'un temps ja tens flors i fulles per fer quadres en flors seques.

C.- Quasi fem com les formigues, arregar al bon temps per passar estones entretingudes al mal temps.

M.- I encara puc dir-te més. Ara és un bon temps per arregar plantes medicinals i aromàtiques, que ens poden servir per moltes coses.

C.- Doncs sí que podem aprofitar bé aquestes sortides.

M.- Ja ho pots dir. I les coses que no sabem, però lo important és passar-ho bé i estar distret.

PERE

«Rèquiem a Vicenç Aubà»

Ha mort Vicenç Aubà!!!

El "tio" Vicenç, el nostre "tio" Vicenç se n'ha anat i ens deixa el seu record dolç, ja que era un home molt estimat per tots. Era un home de tots (encara que darrerament semblava que "algú" l'hagués tancat dintre d'un cercle i l'hagués fet inaccessible per a molts). Ell era un home tan dolç com el suc d'aquells prèsecs, que amb tant d'amor treballava. Qui no recorda amb la seua bicicleta carretera endavant. Un dia i un altre per a treballar-los i esbargir-se d'aquesta manera, d'altres preocupacions, que li donaven l'altre gran amor de la seva vida, l'ORFEÓ, el seu Orfeó. De tots és sabut els sacrificis i l'entrega total que ell tenia pels seus cantaires.

Tenia paciència amb la gent gran i tendresa amb els menuts. Recordo com si ara fos... gairebé jo tenia deu o onze anys: "l'altre dia no vas venir a l'assaig. I es llàstima que hi falteu!". Ens renyava una mica i això feia que nosaltres al moment de cantar ho féssim amb més ganes. No s'enfadava mai de debó. No podia fer-ho amb allò que tant estimava... "A veure qui em sap dir quan cantem"... "la gent tota endiumenjada, van i venen sens repòs"... Què vol dir això?.

Ens posàvem tots vermells. Començàvem a dubtar. Endiumenjada... vol dir fetge...? No ens suggeria res més. Bé, bé. No ho rumieu tant. Això, vol dir quan la gent va tota mudada de diumenge. Era la seua escola de català.

Ell estimava la gent. Estimava Ulldescon. Estimava Catalunya.

Per això, des d'aquest racó li vull fer el meu homenatge personal. L'homenatge d'una cantaire (que encara ho vaig ser no gaire temps tot i siguen una xiqueta) sempre me n'he sentit una mica.

"Quan arribes a dalt la carena, mira el riu i la vall que has deixat". Aquesta vall que ha sentit de veritat la teua mort, i et vull demanar que quan pel camí et trobes amb la mare i algú més, us estrenyeu ben fort les mans i tot i anant de "puntetes cap al jardí" celestial (com aquelles monges) on no hi ha formes ni colors, feu una rotllana ben grossa de perdó i d'amor, on tingue cabuda tothom.

Quan això féssiu, sentireu com "pel damunt dels vostres cants" s'aixeca el ressò d'una veu tot i cridant...

ANIMA!!!

MERCÈ C.

Sabies que...?

Un uldeconenc enginyós

A totes les èpoques ens trobem amb homes, que per la seva personalitat, per la seva capacitat o bé pel seu talent ressalten i sobresurten pel damunt dels demés. Un d'aquests homes de segur que és l'enyorat JOSEP BALAGUÉ i ZORRAQUINO ("BADORO" per al poble), encara viu a la memòria de tots els que vàrem tenir ocasió de conèixe'l.

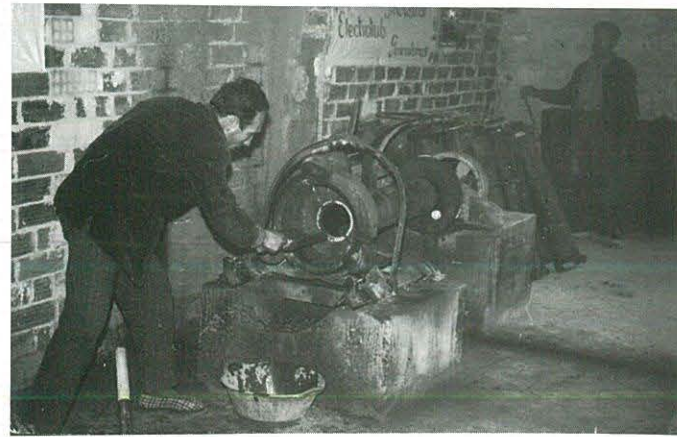
L'amic Albert Ferré i Ferré, en la seva "Història d'Uldecona" i dintre de l'apartat "Notes Biogràfiques d'Uldeconencs Distingits" esmenta:

"JOSEP BALAGUÉ i ZORRAQUINO (1933-1971). Resolgué el problema de l'apuntalament de la Torre de Pisa. Fou cridat en 1969 pel Ministeri d'Obres Públiques d'Itàlia per a estudiar seriosament la seva proposició. Va perdre la vida d'accident".

Els més joves es podran preguntar: I qui fou aquest senyor?... Doncs, sabeu que Pepito fou un avançat en la seva època. Pepito fou un exemplar únic que allà per la dècada dels anys seixanta deixà bocabadat a tot un poble en aparèixer com a notícia sobresortint, per tota la premsa escrita, per Ràdio Nacional i fins i tot, per la llavors novedosa Televisió. El motiu de tanta fama era ni més ni menys que el haver desenvolupat una idea per aconseguir parar la progressiva inclinació de la Torre de Pisa. Oi que sembla molt descabellat tot això?... Doncs no us esgarrieu i continueu llegint!...

La Torre de Pisa, com tots vosaltres sabeu, és una edificació cilíndrica de marbre, de vuit pisos, de cinquanta-sis metres d'alçada, i que ha assolit renom a arreu del món per la seva espectacular inclinació de 5 metres de la vertical, per l'enfonsament progressiu de la base.

Doncs bé, la idea sorgí el dia 18 de desembre de 1964 a Barcelona, tot esperant un amic a l'interior d'un bar. Com que l'amic tardava, en Pepito va entretenir-se fullejant un diari on va localitzar una notícia que va atreure-li l'atenció. La notícia, més o menys, venia a dir que l'alcalde de la italiana ciutat de Pisa, convocava un concurs de projectes per aconseguir posar fre a la progressiva inclinació de la famosa Torre. El mateix diari i un tros de tovalló de paper li serviren per als primers esboços de la seva idea. En arribar l'amic, aquest el titlla de boig pel disbarat que li semblà el projecte, però retornant cap a Uldecona amb el tren i a mesura que anà coneixent més particularitats cada cop més coherents del tema, anà canviant d'opinió.

De la seva desperta imaginació també neixqué aquesta màquina de fer tubs de formigó

Ja a la nostra vila, Balagué reclamà els serveis d'un conegut arquitecte de Barcelona, es tractava de Damià Contreras i Abella, que morí a la Ciutat Comtal als 64 anys, el dia 6 de gener d'enguany, germà del conegut locutor de Ràdio Uldecona, Paco Contreras, qui en un primer moment també s'ho prengué a broma. Després d'alguns viatges a Barcelona, era ja el mateix arquitecte qui proposava a Balagué de patentar el projecte.

Aparegué per TV quan al poble només en tenien els bars i tres o quatre particulars

El dia 10 de gener de 1966, Pepito rebia una carta del Ministeri d'Obres Públiques d'Itàlia, on li comunicaven que el seu projecte havia estat acceptat per participar al Concurs, del qual havien estat rebutjats un 90% dels projectes presentats d'arreu del món.

Citarem com a curiositat que la idea del russos, era reforçar els fonaments actuals utilitzant com a seguretat per a la torre, mentre es realitzin els treballs, uns globus aerostàtics de sosteniment. Per la seva part, els americans pensaven utilitzar uns potents puntals.

Balagué pensava fer el mateix però sense globus ni puntals. Com es podia fer això?... La idea consistia en anar practicant uns fonaments en forma de cercle, en primer lloc a la distància que es jutgés més adient, a base de formigó, com si d'un cercle de roda de carro es tractés, i després començant pel centímetre u, anar apropant a la base de la torre, de manera radial, tota una sèrie de fonaments de formigó que podien ésser tan extensos i tan profons com es cregués oportú pels arquitectes i autoritats de Pisa. No feia falta cap preparació ni cap tipus d'apuntalament. La fonamentació s'aniria apropant a la Torre, amb la intenció de que cada capa anés reforçant l'actual fonamentació. Aquesta era la idea bàsica.

Què s'ha fet d'aquest projecte?... Ben segur que deu dormir al mig d'algún feix de papers o al fons d'algún calaix del Ministeri d'Obres Públiques d'Itàlia. El cert i segur es que l'amic Balagué no arribà a veure el seu somni, fruit del seu esforç de mesos i mesos de treball, convertit en realitat. L'estiu de l'any 1971, la mar se l'endugué i amb ell, el seu projecte.

De vegades els més joves en llur afany de millora i mirant cap al futur, podrien arribar a oblidar els que han ajudat a enlairar el bon nom d'Uldecona més enllà de les nostres fronteres en el passat. És per això i com ben bé diu una cançó d'En Raimon "Qui manté els seus orígens, manté la seva identitat" que creiem que, com avui hem fet, cal recordar de tant en tant a aquests homes singulars i tractar de conèixe'ls, i no dubtem pas que això ens ajudarà a mantenir la nostra singular identitat com a Vila.

FRANCESC ITARTE

Col.laboracions:

L'Estiu

*L'estiu em porta per carrers foscos
en pren la mà i m'enpeny
per pensaments enlairats i arriscats
tot i deixant-me cada matí.
Em socarrima la pell,
una pell ciutadana i sensible
que no gosa ser volguda pel sol
i que ressegueix les ombres de les cases.
Els matins d'estiu són dormilegues,
pesadament s'acosten les hores
i cada cop es fan més feixugues
fins al capvespre.
Llavors el dia pren nou caire,
els mosquits envaeixen l'aire
i els carrers s'omplen
de pells seques i cremades.
Els llums s'encenen,
després de fer cent ganyotes,
i les cadires surten
de les cases on sojomen.*

*La dolçor de la nit
omple el poble de gom a gom
de mirades més fresquívoles
i de vianants més lleugers.
Les places omplenen
un seguit de jocs infantils
i els més asenyats
fan escarafalls als carrers dels cafès.
A l'estiu el llit és mandrós,
ple de punxes i neguitós:
la gent no te pressa en jeure
i la nit s'escurça just al mig.
És el temps del deslliurament,
del lleure, de l'amor,
del menjar lleuger
i del pas cansat.
A la força d'un sol enfadat
ens defensem fent-mos fonedissos,
endinsant tots els ossos dintre el cau
i sortint quan la fosca tot ho omplena.
A l'estiu de les cases les parpelles
veureu voleiant al compàs del vent suau,
els llavis polsimats i ben desclosos,
un fil tot nuat fent de brocat.
Un estol de minyones bronzejades
resseguides d'uns al.lots fent de ramat,
unes velles ajupides clenxinades
amb uns dits plens de fils i de brodats.
A l'estiu pren nou caire aquest poble,
ressegueix si te s'acut els carrerons
veuràs noves cares i un viatge
que s'esmuny arran les cases quan pren la son.*

FE D'ERRADES

En el número anterior, a la pàgina 4, on diu "Joaquim Virgili Guàrdia (II-80 a IV-80)" ens consta que la seva presidència va ésser més temps, sense que ho poguem precisar exactament.

C. de R.

PENSAMENTS FESTIUS

- 1.- Un núvol de pluja és un avar que agonitza.
- 2.- El vent i el turisme van allí on fa calor.
- 3.- Tenia la casa tan plena que va fugir.
- 4.- Un home llest és un peix fora de l'aigua.
- 5.- Per al cuc, el tren, és un germà amb patins.
- 6.- Una bossa de mà de dona és una excursió pels sentits.
- 7.- Com més ric és l'amo més penjats hi ha a les parets.
- 8.- El gall canta però és la gallina qui pon els ous.
- 9.- El bon mariner no sap quantes barques hi ha al port.
- 10.- Un camell és un dromedari molt geperut.
- 11.- Un dictador és com un pastor que no vol tenir gossos.
- 12.- Un bolígraf és una bola boja que no para de pintar-se.
- 13.- El vent fa el miracle de convertir un paper en un ocell.
- 14.- Tot el que es ven és perfectament inservible.
- 15.- Era un home tan gran que cabia en qualsevol lloc.

Fundat l'any 1.947

—ooo—

BUTLLETÍ D'ÚS INTERN
EDITAT AMB LA COL.LABORACIÓ
DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

—ooo—

DIRECTOR:
Jaume Coll i Arnau

CONSELL DE REDACCIÓ:
Francesc Itarte i Vericat
Pere Montañana i Arzo
Joan J. Roca i Labernia
Isabel Sorlí i Torres
Jovita Serra i Vilalta
Joan M. Muñoz i Fusté
Josep Me Navarro i Sauch
Dibuixos: Joan Riba
* * * *

NOTA:
El Consell de Redacció agraeix totes les col.laboracions però es reserva el dret de la seva publicació.
El Butlletí d'ús intern C.C.R., no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita: Centre Cultural i Recreatiu d'Uldecona,
Major, 147, 1er.
Apartat de Correus 52
Tel. 72 03 37
43550 ULLDECONA.
Dep. Leg.: T. 1227-1982
Tallers: Ind. Gràfica Serra Uldecona.